

Udvalget har dernæst søgt at gjøre Rede for det Spørgsmaal, i hvilket Forhold Regnskabet og Decisionen maa stille sig til Finantsloven. Det er en temmelig udførlig Udvikling, og saa stor Tvivl jeg selv har om Tilstrækligheden af det Punkt, jeg hidtil har tilladt mig at udvikle, idet det ikke skal glæde Nogen mere end mig, dersom Nogen kan give en mere fyldestgjørende og dog holdbar Forklaring vedgaaende, troer jeg dog ikke, at det vil give Anledning til nogen væsentlig Meningsforskjellighed, hvad der i saa Henseende leilighedsvis er anført ved Behandlingen af de forskjelliges Tillægsbevillingslove om det Forhold, hvori Overfridelserne af Finantsloven stille sig deels til selve Finantslovens Tal, deels til det, der maa være en saadan Bevillings sande Mening efter Hensynet til hele det Forhold, hvori Sagen stiller sig og navnlig det af selve Sagens Natur eller enkelte Forhandlinger fremgaaede Skjøn om, hvorvidt en saadan bestemt Talangivelse er obligatorisk eller kun calculatorisk, hvorvidt det er en Grønde, der kun under Ansvar tør overfrides af Ministeren, eller hvorvidt det kun er en Ansættelse af det Tal, den Sum, som man maa have tilrede for at kunne møde formodede Krav, som Forholdene ville gjøre, deels ogsaa Forholdet til Finantsloven, deels Forholdet til andre Forpligtelser, saasom Gælder, Contracter, selv administrative Regler, hvor disse have en saadan Kraft, at de kunne ansees for tilstrækkelig Gjæmmer til derefter at gjøre saadan Udgift. Det er altsaa kun i alle de Tilfælde, hvori ikke blot Finantslovens Tal, men ogsaa Bevillingens sande Mening og Betydning er overfreden, at Spørgsmaalet om Ansvar kan opstaae. Men det vil være Enhver indlysende, at der selv i disse Tilfælde meget sjelden vil være Anledning til at gjøre dette Spørgsmaal praktisk, idet, som udtalt i Betænkningen, Revisionen og Decisionen ikke staaer ligeoverfor en Regnskabsfører, som enten fuldstændig skal legitimere enhver Udgift eller ogsaa svare til den, men lige over for en Disponent, som er berettiget og forpligtet til at handle og at handle efter eget bedste Skjøn, og altsaa jevnlig vil komme i det Tilfælde, at han med fuld Bevidsthed maa overfride Finantsloven, og

som maa see endogsaa kunde paadrage sig Ansvar ved at undlade det. Spørgsmaalet har derimod været anseet for meget tvivlsomt og det af meget competente Mænd, hvorledes Discussionen skulde stille sig til de virkelige Overfridelser, som den ikke vil gjøre til Gjenstand for virkeligt Ansvar. Hvor der nemlig skal decideres til Ansvar, fordi det Udgivne ikke har Gjæmmer i Finantsloven, hvad enten det nu er i selve dens Tal eller i dens og hele den øvrige Lovgivnings sande, rette og fornuftige Mening, er der ingen Tvivl. Men i de Tilfælde, hvor man ingen af Delene vil gjøre, gælder det ialt Fald om, hvilken der er den rette Fremgangsmaade, og der er navnlig i saa Henseende fremkommet to forskjelliges Paa-stande, enten at der kun kan finde en Afgjørelse Sted af den samme Autoritet og navnlig i den samme Bevillings Form, hvori selve Bevillingen var forelagt, at det altsaa skulde udfattes til Afgjørelse ved en Tillægsbevilling, eller at man selv skulde samle disse Poster og forelægge dem som en Tillægsbevillingslov. Den hele Forskjel, som vilde være imellem disse tvende Fremgangsmaader, vilde blot bestaae deri, at Rigsdagen i det sidste Tilfælde vilde komme til at behandle Sagen igjennem tre Behandlinger istedetfor igjennem to, og at Sagen da endelig skulde forelægges Hans Majestæt til allerhøieste Approbation som en Tillægsbevillingslov. Jeg troer imidlertid, at det er lykkedes Udvalget at gjøre det klart, at ingen af Delene er nødvendigt, og at enhver af dem er forbunden med meget store Betænkningheder; thi det, der skulde være det Bindende, det Obligatoriske i saa Henseende, vilde være det, som er en nødvendig Conseqvent af Grundloven, idet Grundloven ikke tilsteder, at nogen Udgift afholdes, som ikke er bevilget i Finantsloven. Jeg troer, at det vil erkendes, at det er lykkedes Udvalget at gjøre det klart, at naar en Udgift har fundet Sted udenfor Finantsloven, saa har den fundet Sted udenfor Finantsloven i al Evighed, og ingensomhelst paafølgende Bevilling, Indemnitæt, Regnskabslov, Natihabition, Dpgivelse af Ansvar eller hvad man nu vil kalde det, kan nogensinde gjøre, at den er afholdt i Kraft af Finantsloven, og det Spørgsmaal, om Rigsdagen vil